

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4239/2552

พนักงานอัยการจังหวัดฉะเชิงเทรา โจทก์ นายวิวัฒน์ โชติเสน กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 221, ป.วิ.พ. มาตรา 248, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 295

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 8 เดือน จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 วรรคหนึ่ง การที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า พยานโจทก์เบิกความไม่อยู่กับร่องกับรอยปรักปรำจำเลยทั้งสองไม่น่าเชื่อถือ พยานจำเลยทั้งสองน่าเชื่อถือมากกว่า จำเลยทั้งสองไม่ได้ทำผิดตามฟ้อง หากเห็นว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดขอให้ลงโทษสถานเบาและรอการลงโทษให้จำเลยทั้งสองด้วยนั้น เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้จำเลยทั้งสองฎีกาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว เว้นแต่ถ้าผู้พิพากษาคนใดซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์พิเคราะห์เห็นว่าข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุดและอนุญาตให้ฎีกาหรืออธิบดีกรมอัยการลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาว่ามีเหตุอันควรที่ศาลสูงสุดจะได้วินิจฉัย ก็ให้รับฎีกานั้นไว้พิจารณาต่อไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 221 ซึ่งขั้นตอนในการที่จะปฏิบัติเข้าข้อยกเว้นดังกล่าว มิได้บัญญัติวางหลักเกณฑ์ไว้โดยเฉพาะใน ป.วิ.อ. จึงต้องนำบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.พ. มาตรา 248 วรรคท้าย มาใช้บังคับโดยอนุโลมตาม ป.วิ.อ. มาตรา 15 กล่าวคือจำเลยทั้งสองต้องยื่นคำร้องถึงผู้พิพากษาที่จำเลยทั้งสองประสงค์จะขออนุญาตฎีกา พร้อมกับคำฟ้องฎีกาต่อศาลชั้นต้น เพื่อให้ศาลชั้นต้นส่งคำร้องพร้อมด้วยสำนวนความไปยังผู้พิพากษาดังกล่าวเพื่อพิจารณาอนุญาตให้จำเลยทั้งสองฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้ แต่ตามคำร้องของจำเลยทั้งสองคงเพียงขอให้ผู้พิพากษาสองคนที่ลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นคือ บ. และ ธ. อนุญาตให้จำเลยทั้งสองฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง โดยมีได้ระบุถึงผู้พิพากษาคนอื่นที่ลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 ดังนี้ เมื่อผู้พิพากษาทั้งสองคนที่ลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่อนุญาตให้จำเลยทั้งสองฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงแล้วก็ชอบที่ศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งไม่รับฎีกาของจำเลยทั้งสอง แต่กลับส่งคำร้องไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 2 การที่ ข. ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 ที่ลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 มีคำสั่งอนุญาตให้จำเลยทั้งสองฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงโดยลำพัง จึงหาผลให้เข้าข้อยกเว้นตาม ป.วิ.อ. มาตรา 221 อันจะส่งผลตามกฎหมายให้จำเลยทั้งสองฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้ไม่ เพราะมิได้ต้องด้วยความประสงค์ของจำเลยทั้งสอง และมีได้ผ่านหลักเกณฑ์ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ คำสั่งของศาลชั้นต้นที่รับฎีกาของจำเลยทั้งสองจึงไม่ชอบ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 295 จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 ประกอบมาตรา 83 จำคุกคนละ 8 เดือน จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 8 เดือน จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหา

ข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง จำเลยทั้งสองฎีกาว่า พยานโจทก์เบิกความไม่อยู่กับร่องกับรอยปรักปรำจำเลยทั้งสองไม่น่าเชื่อถือ พยานจำเลยทั้งสองน่าเชื่อถือมากกว่า จำเลยทั้งสองไม่ได้ทำผิดตามฟ้องหากเห็นว่าจำเลยทั้งสองกระทำผิดขอให้ลงโทษสถานเบาและรอการลงโทษให้จำเลยทั้งสองด้วย จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามมิให้จำเลยทั้งสองฎีกาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว เว้นแต่ถ้าผู้พิพากษาค้นไต่ซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์พิเคราะห์เห็นว่าข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุดและอนุญาตให้ฎีกาหรืออุทธรณ์การลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาว่ามีเหตุอันควรที่ศาลสูงจะได้วินิจฉัยก็ให้รับฎีกานั้นไว้พิจารณาต่อไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 ซึ่งขั้นตอนในการที่ปฏิบัติเข้าข้อยกเว้นดังกล่าว มิได้บัญญัติวางหลักเกณฑ์ไว้โดยเฉพาะในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จึงต้องนำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 248 วรรคท้าย มาใช้บังคับโดยอนุโลมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 กล่าวคือจำเลยทั้งสองต้องยื่นคำร้องถึงผู้พิพากษาที่จำเลยทั้งสองประสงค์จะขออนุญาตฎีกา พร้อมกับคำฟ้องฎีกาต่อศาลชั้นต้น เพื่อให้ศาลชั้นต้นส่งคำร้องพร้อมด้วยสำนวนความไปยังผู้พิพากษาดังกล่าว เพื่อพิจารณาอนุญาตให้จำเลยทั้งสองฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้ แต่ตามคำร้องของจำเลยทั้งสองคงเพียงขอให้ผู้พิพากษาสองคนที่ลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นคือนางสาวเบญญภัทร และนายธีระเดช ให้อนุญาตให้จำเลยทั้งสองฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง โดยมีได้ระบุถึงผู้พิพากษาคณอื่นที่ลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 ดังนี้ เมื่อผู้พิพากษาทั้งสองคนที่ลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่อนุญาตให้จำเลยทั้งสองฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงแล้วก็ชอบที่ศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งไม่รับฎีกาของจำเลยทั้งสอง แต่กลับส่งคำร้องไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 2 การที่นายชัชลิต ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 ที่ลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 มีคำสั่งอนุญาตให้จำเลยทั้งสองฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงโดยลำพังจึงหาจะมีผลให้เข้าข้อยกเว้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 อันจะส่งผลตามกฎหมายให้จำเลยทั้งสองฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้ไม่ เพราะมิได้ต้องด้วยความประสงค์ของจำเลยทั้งสองในการที่จะขอให้นายชัชลิต ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 เป็นผู้อนุญาตให้จำเลยทั้งสองฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตลอดทั้งมิได้ผ่านหลักเกณฑ์ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ คำสั่งของศาลชั้นต้นที่รับฎีกาของจำเลยทั้งสองจึงไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย" พิจารณายกฎีกาของจำเลยทั้งสอง

องค์คณะ

ไสว จันทะศรี · ประทีป ปิตินันต์ · สมชาย สีนเกษม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/4239/2552>